

האוצר השבועי

שיעורו השבועי
של מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק
רבנו בניהו ישישכר שמואל'א שליט"א

גליון מס' 98
פרשת חיי שרה התשפ"ו

חיי אברהם שרה מוסר לבניהם • רבי מרדכי שרעבי

מי שמר על שרה מפני הערבים • בא לעזור לשחוט את יצחק • כוחה של תפילה • וישכם אברהם בבוקר - בימי הגערות • שרה תיקנה את השכינה • כולם שווים לטובה • חיי שרה האמיתיים • לספוד לשרה ולבכותה • אברהם ועפרון • סודות מערת המכפלה והשדה • אברהם מפיס את אדם וחווה • זקן בא בימים • במחיצת רבי מרדכי שרעבי

עוד בן, ואז יהיה לו שותף בירושה, והוא לא מוכן להתחלק חצי חצי, הוא רוצה את הכל...

ולכן לא רצה ישמעאל להשאיר את שרה לבד עם האורחים "הערבים", כי הוא חשב שאם שרה תהיה איתם לבדה, יקנא לה אברהם אבינו, וכשיקנא לה ויתברר שהכל נקי וטהור - אז היא תיפקד, כי כך התורה אומרת, שאשה שנחשדה והתברר שהיא נקיה, "ונורעה זרע" - היא תזכה לכן.

וישמעאל ברשעותו חשב: 'לא אתן שיהיה קינוי וסתירה, כי אני לא רוצה שהיא תיפקד', ולכן הרשע הזה בעל כורחו חיכה עם שרה שלא תיסתר עם האורחים. איזה רשע מרושע! על מה הוא חושב!

אבל "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום" - בסוף נולד בן לשרה אימנו - "וזה פקד את שרה כאשר אמר" - ואמר הקב"ה לאברהם "כי ביצחק יקרא לך זרע" - ומה אברהם עשה עם ישמעאל? אמר לו "תסתלק מפה".

לא יצא ממנו כלום!

גם אחרי שכבר נולד יצחק, ישמעאל לא ויתר על החלום שלו לרשת את אברהם לבד, כמו שכתוב ששרה ראתה את ישמעאל "מצחק", מה זה מצחק? אומרים רבותינו: שהיה לו חץ וקשת, והיה יורה חיצים כאילו הוא מתלמד על החץ וקשת [זה היה הרובה, האקדח שלו], והיה עושה זאת ליד יצחק כי רצה להרוג אותו! והיו אומרים לו: "מה אתה עושה? אתה כמעט פוגע ביצחק!" והוא היה אומר "אני עושה בצחוק".

לכן שרה אימנו קראה לאברהם, ואמרה לו "גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא ירש בן האמה הזאת עם בני", כי הכוונה שלו היא להרוג את יצחק, ושהוא יירש לבד, לכן לא יירש בכלל! בשום אופן! גרש אותו ואת אמו שלו, רשעים כאלה.

אמר לה אברהם: "אבל תראי, יכול להיות שיצא מהם איזה פרי טוב, אולי איזה מישור יתגיר מהם", כמו שהיה אצל עשיו הרשע שיצא ממנו אונקלוס

הוא נהיה פתאום חסידא קדישא...

הנה זכינו לשבת נפלאה שבת וירא שהיתה שבת מיוחדת - שבת של מורנו ורבנו גאון המקובלים ראש עדת המכוונים רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל זכותו יגן עלינו ועליכם - מושם שהשבוע חל יום פטירתו [בעז"ה ביום שני תהיה כאן האזכרה, עם דברי תורה, שיהיה לו נחת רוח]. ולכן היום, מטבע הדברים נדבר גם על כבוד מורנו ורבנו הרב שרעבי זצוק"ל, שזכינו להסתופף בצילו שנים רבות, ולהנות מתורתו ומקדושתו.

ראינו בפרשה [דיברנו על זה גם בשבת] דבר פלא: אברהם אבינו כשבאו אצלו אורחים שנידמו לו כערבים: "ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב" וכאשר רץ לבן הבקר נתגלה לו המקום של מערת המכפלה - "הבקר" אותיות "הקבר", [תפק נדבר על זה]. ושם נתגלה לו לידת רבקה, שלעתיד תהיה אשה לבנו יצחק, "הבקר" גם אותיות "רבקה".

כאשר הלך אברהם אבינו אל הבקר, איפה היה ישמעאל? אומר המדרש: ישמעאל נשאר עם שרה, כי הוא פחד עליה שלא תשאיר לבד עם האורחים, כי הם לא ידעו שזה מלאכים, כי נדמו להם כערבים, ואמר ישמעאל: "איך שרה תשאיר לבד עם הגוי?" לא יכול להיות! והוא נשאר לשמור עליה.

אבל זה פלא, וכך מעירים רבותינו: איך יכול להיות שישמעאל פתאום נהיה צדיק גדול כזה? וכי ברגע אחד הוא הפך להיות חסידא קדישא שנשאר לשמור על שרה אימנו?

הוא פחד מהרגע שיוולד יצחק

אלא, אומרים רבותינו, שאדרבה, ישמעאל לא עשה זאת מתוך צדקות וחסידות, כי היה רשע מרושע, ועשה זאת דוקא מתוך רשעותו. מה הפירוש? הרי אברהם היה עשיר גדול - "ואברהם כבד מאוד במקנה בכסף בזהב" - יש הרבה אוצרות... וישמעאל כבר חשב שהוא יירש את הכל, שהרי הוא כבר בן 13 ואין לאברהם עוד ילדים. אמנם, עדיין ישמעאל חשב שמה יהיה לאברהם

לחסויות ולהנצחות ניתן להתקשר: 02-6249000 | לקבלת העלון דרך המייל שלח בקשה <m6222560@gmail.com>

השיעור נמסר בכל יום ראשון בישיבת המקובלים "נהר שלום" בשעה 7:15 בערב ומועבר דרך הלויין, הרדיו ועוד ניתן לשמוע את השיעור בקול התורה שעי"י ישיבתנו הקדושה 0799-111-925 שלוחה 3

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
4:25	4:22	4:22	4:04
5:21	5:18	5:20	5:18
5:57	5:57	5:58	5:55

כניסה:
יציאה:
ר"ת

חמורו" - שיחבש את החומרות. "ויקח את שני נערי איתו" שני נערי" רומז לשנות הנערות, שיקח אותם איתו לעבודת ה', שיעבוד את ה' עוד בגיל צעיר.

איך כתוב? "מפני שיבה - תקום", ודרש על זה הזוהר הקדוש: שאדם יקום ויעשה תשובה עוד לפני שיגיע לגיל שיבה, לפני שיהיה חתיאר... זה לא חכמה רק כשאדם זקן ילך יעשה תשובה, זה גם טוב, אבל החכמה היא כשכוחו במותניו שיעצה"ר בוער כאש, אז לעשות תשובה.

שאדם לא יהיה כבלעם הרשע, שאמר "תמות נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמוהו", הטיפש הזה רצה קודם כל, ב-70 שנה הראשונות, לעשות את כל התאוות שבעולם, ללכת אחרי היצר הרע. והוא אמר שכשהוא יהיה זקן הוא יחזור בתשובה. האור החיים הקדוש אומר, 50 שנה לשמור טהרת המשפחה - הוא לא רוצה, 50 שנה להניח תפילין - הוא לא רוצה, 50 שנה לשמור שבת - הוא לא רוצה, הוא תכנן שכשהוא יהיה חתיאר... הוא יבוא לנהר שלום ויגיד לרבנים "אני רוצה לעשות תשובה"...

וכי זה חכמה? כשיהיה זקן חתיאר הרי כבר מת לו היצר הרע... כבר אין לו כח לעשות את תאוות ליבו, אז הוא אומר שיחזור בתשובה. וזה מה שאמר בלעם: "תמות נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמוהו". בשעת המיתה אחרי גיל זקנה - תהי אחריתי כמוהו.

אבל מה בסוף קרה לו? "ואת בלעם בן בעור הרגו בני ישראל בחרב" הוא היה סך הכל בן 35! בעודו צעיר, כוחו במותניו!... אין ביטוח חיים לאף אחד! והחכמה היא לחיות יהודי! ולא רק למוות יהודי! אמנם אם קרה ובימי הנערות לא עבד את ה' מספיק, וכבר התבגר, מתי שאדם יתעורר זה טוב! אבל מהרגע הזה! לא לתת ליצר הרע לדחות! להשתדל בכל כוחו לעשות רצון ה', והקב"ה יקבל.

"שנה" "שנה" ו"שנים"

עכשיו בתחילת פרשת חיי שרה: "ותמת שרה" - כאשר שרה אימנו ראתה איך בנה מוסר עצמו, ואיזה כוחות יש לו, אומרים רבותינו, שמרוב השמחה שלה פרחו נשמתה.

כתוב "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים", צריך להבין, מדוע כתוב מאה "שנה" ולא "שנים", וכן מדוע כתוב עשרים "שנה" ולא עשרים "שנים" כמו שכתוב על שבע שנים?

אלא, אומר רשב"י בזהר: שרה אימנו בכוחה בהשתדלותה, תיקנה את השכינה הקדושה, השפיעה על השכינה הקדושה שפע של טהרה, נתנה כח לשכינה, תיקנה את כל העשר ספירות של המלכות.

וזה רמז בפסוק הזה, כי כתוב בזהר ובמקובלים כשאומרים "מאה" זה בחינת כתר, כשאומרים "עשרים" זה חכמה ובינה, ו"שבע שנים" - כנגד שבע ספירות התחתונות, מאות - זה בכתר, עשרות - זה בחכמה ובינה זה בגבורה, ואחדים - זה בחסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות.

לכן תראה דבר פלא איך זה רמז בפסוק: "מאה שנה" - שתיקנה את ספירת הכתר העליונה של המלכות, אח"כ "עשרים שנה" - שתיקנה את החכמה ובינה, ו"שבע שנים" - שבע ספירות התחתונות חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות.

איזה כוח אדיר היה לה! זה לא דבר פשוט לתקן את השכינה הקדושה, את כל עשרת ספירותיה, וכאשר השכינה מתוקנת ושלמה, יש כח גדול והיא משפיעה שפע גדול על עם ישראל.

מי יכול לומר שהכל נוצר

התורה אומרת: "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה, ושבע שנים, שני חיי שרה". רש"י מעיר: מדוע הפסוק חוזר ואומר "שני חיי שרה", והרי כבר כתוב בתחילת הפסוק ויהיו חיי שרה? אלא, אומר רש"י: ללמדנו שכל ימיה היו שווים לטובה. כלומר, סוף הפסוק "שני חיי שרה" - בא לומר לנו שכולם שווים לטובה!

ולכאורה זה לא מובן, וכי כל ימיה ושנותיה היו "כולם שווים לטובה"? הרי היו

הגר, ויצא ממנו רבי מאיר, נשמות קדושות מאד, אולי גם אצלו יש, אך שרה אמרה לו: "גרש האמה הזאת ואת בנה, כי אני יודעת שלא יצא ממנו כלום! שום זרע טוב!"

אמר לה אברהם: "איך את יודעת?" אמרה לו שרה: "מעשיו יצא פירות טובים, כי אמא שלו תהיה רבקה, לכן יכול לצאת משהו טוב, אבל ישמעאל, אמא שלו היא הגר, מה יצא ממנו? רק לכלוך!..."

ובאמת אין דבר כזה שאצל ישמעאל משהו מתגיי, כי כולם טמאים, אין מה לעשות איתם. ואם ראית איזה אחמד אחד שהתגיי, תדע לך שאמא שלו יהודיה. אין דבר כזה!

ולכן שרה אמרה "גרש את האמה הזאת ואת בנה", ואמר לו הקב"ה "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה", היא יודעת את האמת, לא יצא מהם כלום. מייד אברהם אבינו לקח חמת מים ויתן על הגר ושם את הילד על שכמה "אללה ברה, החוצה! כי לא ירש בן האמה הזאת".

הגר תעתה במדבר, ונגמרו לה המים, ישמעאל נהיה חולה, ולא היה לה מה לעשות איתו, זרקה אותו בין השיחים שלא תראה במות הילד. ישמעאל, ילד בגיל 13, לא התייאש ואמר לעצמו: "אבא לימד אותי שיש מנהיג לעולם ואפשר להתפלל אליו", וישמעאל התפלל וזעק לקב"ה שיציל אותו. והתקבלה תפילתו!

גם תפילת הרשעים מתקבלת

הפרשה הזו היא מוסר גדול עבורנו: דבר ראשון, אסור להיות בחברת רשעים, אסור להכניס רשעים הביתה, אסור לגור ליד שכנים רשעים, גויים או אנשים שהם לא בסדר, שהילד לא יתחבר חלילה עם רשעים.

ודבר שני, לא לזלזל בתפילה, תפילה בוקעת את כל הרקיעים, אפילו של אדם רשע! הנה ישמעאל רשע מרושע! רוצח! רוצה להרוג את יצחק! והקב"ה אמר "עכשיו הוא עדיין בסדר" - "וישמע אלקים את קול הנער כאשר הוא שם", איך תפילה פותחת את כל השערים גם תפילה של רשע מרושע! ולכן קוראים לו ישמעאל - ישמע אל - שהקב"ה שמע אותו.

וככה ראינו גם אצל בלעם הרשע, שברגע שבא המלאך להרוג אותו, הוא אמר "חטאתי, לא ידעתי כי אתה ניצב לקראתי בדרך", ברגע שאמר "חטאתי" כבר לא יכל ליגע בו. איזה כח יש לתפילות!

נהר שלום יסדרו לו את העניינים

אחרי הרבה שנים הגיע ניסיון "עקיפת יצחק", בדיוק הגיע ישמעאל לבקר... לשאול מה שלום אבא אחרי הרבה שנים, והנה אברהם אבינו לוקח את יצחק לשחוט אותו, או ואבוי. ישמעאל מבסוט... מי יודע מה הולך פה, הוא מייד בא אל האבא כשביל לעזור בענין... ישמעאל חשב, 'הנה הגיעה השעה, הדברים פועלים... בוא נראה'. אבל אברהם אמר לו "שבו לכם פה עם החמור..."

"מה יצא ממנו? רק לכלוך!..."

ובאמת אין דבר כזה שאצל ישמעאל משהו מתגיי, כי כולם טמאים, אין מה לעשות איתם. ואם ראית איזה אחמד אחד שהתגיי, תדע לך שאמא שלו יהודיה.

וכתוב: "וישכם אברהם בבוקר ויחבש את חמורו ויקח את שני נערי איתו" אברהם אבינו השכים בבוקר - בוריות! קם וחגר חרבו על ירכו ויחבש את חמורו!

ורבותינו דרשו על זה: "וישכם אברהם בבוקר" - "בוקר חיינו", דהיינו, רמז לתחילת חיי האדם, בטרם יתבגר, שכוחו במותניו, ותאוותיו בוערות, וההחומר רודף אחר ענייני העולם הזה. שכבר בזמן הזה יהיה בבחינת: "ויחבש את

צרות, ואמר לרבי זושא שהוא בא לברר אצלו איך מברכים על הרעה כמו על הטובה?

אמר לו רבי זושא: "אני לא מבין מה הרב שלח אותך אלי, הרי אין לי מושג מה זה רע, שאני אשיב לך איך מברכים על הרעה, כי הרי מעודי לא עבר עלי שום דבר רע! אני לא זוכר דבר כזה, כל חיי הקב"ה עשה לי רק טוב, אין לי מושג איך מקבלים את הרע בשמחה, כי אצלי אין רע!"

50 שנה להגיה תפילין - הוא לא רוצה, 50 שנה לשמור שבת - הוא לא רוצה, הוא תכנן שכשהוא יהיה חתיאר... הוא יבוא לנהר שלום ויגיד לרבנים "אני רוצה לעשות תשובה"...

כששמע זאת רבי שמעלקא, הבין מדוע נשלח לרבי זושא, כי הוא ראה שרבי זושא למרות כל הצרות והייסורים שהוא עובר, **אצלו הכל טוב!** כי כל מה שהקב"ה עושה זה טוב, וא"כ בודאי שאפשר לברך על הרעה כי באמת אין שום רע! וזה הדרגה של שרה אימנו שכל שנותיה היו שנים אצלה לטובה!

הייתי אוכל קבב...

יש מרביתנו שהביאו על זה משל נפלא: צדיק ורשע נפטרו באותו יום, הצדיק נכנס ראשון לבי"ד של מעלה, ודנו אותו, וראו איך כל יום היה לומד תורה! כל רגע היה מנצל! איזה תפילה בבוקר! הימים שלו מדברים עליו כמה הוא טוב, והראו לו הכל. ונתנו לו שכר גם על האכילה והשינה שעשה, כאילו למד תורה באותו הזמן! והבי"ד פסק: זה לגן עדן העליונה.

והנה בדיוק הרשע גם כן הגיע, והוא שמע שזה קיבל שכר על האכילה ועל השינה, אמר לעצמו: 'איזה יופי! אם גם על אכילה ושינה מקבלים שכר - אני מסודר...' **"בא לבי"ד אומרים לו:** מה המעשים שלך? ורואים שאין הרבה... אבל אז הוא אמר: תראו, כל לילה הייתי הולך למסעדה, אוכל קבב... שותה... בבוקר הייתי נכנס לבית קפה לפני שהולך לעבודה, בצהריים גם הייתי נכנס למסעדה לאכול איזה דבר והייתי יושב הרבה באכילות בכל מיני מקומות והייתי ישן כמו שצריך..."

אומרים לו הבי"ד של מעלה: **על כל זה מגיע לך מכות גהיני גהינמות,** והוא אומר: **למה? איפה הצדק?** הרי אני שמעתי מקורם בבית משפט, שהצדיק קיבל שכר על כל אכילה ושינה!

אמרו לו: **"טיפש מטופש! הצדיק הזה,** המטרה שלו זה לא האוכל, המטרה שלו זה לימוד תורה, אבל מה הוא יעשה, איך הוא יוכל לעבוד את ה'? איך יהיה לו כח? אז הוא אכל בשביל שיהיה לו כח ללמוד תורה, וישן בשביל שיהיה לו כח לעבוד את ה'. וגם לפעמים הלך לטייל בשביל עבודת ה', לא בשביל שטותים והבלים. אבל אתה? אתה ישן בשביל לאכול, אתה אוכל בשביל לישון. התפללת? למדת תורה? לכן ישר לשאול תחתית..."

ולפי זה יש לומר שזה הכוונה **"שני חיי שרה" - "שכולם שנים לטובה"** כי אצל שרה כל החיים שלה שווים לטובה, אפילו מה שהיא אכלה וישנה והכינה אוכל לבעלה, הכל זה היה חלק מעבודת ה'! אצל הצדיקים זה הכל עבודת ה'. כולם שווים לטובה!

ויהיו חיי שרה - מיתת שרה

והנה צריך להבין, הרי הפרשה מייד מדברת על פטירת שרה ולא על חייה: **"ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון".** ואם כן, איך יתכן שהפרשה נקראת חיי שרה ולא פטירת שרה?

אלא, רוצים ללמדנו, שעיקר החיים זה חיי עולם הבא, כי העולם הזה חולף כמו חלום! אבל הוא לא המטרה! אלא המטרה שאנחנו פה, זה החיים

לה כל כך הרבה צרות ונסיונות בחיים! הקב"ה אמר להם: **"לך לך מארצך"**! עלו לארץ ישראל ונהיה רעב, ירדו למצרים - ונתקח לבית פרעה, הלכו לגרר - לקח אותה אבימלך, ושנות עקרות, נסיונות! איפה "כולם שנים לטובה"? ובכלל יש מי שיכול לומר שכל החיים שלו שווים לטובה? **שהכל נוצץ? אם כן איך שייך לומר שכל שנותיה "כולם שווים לטובה"? וכי הכל היה לה טוב?** הרי היו לה הרבה קשיים?

אלא, **התשובה היא:** כאשר אדם כולו עובד את ה' יתברך, הוא יודע שכל התכלית שלו זה עבודת ה', אדם כזה אצלו אין שום בעיה! כי המטרה - רצון ה', לעבוד את ה'! אם יש לאדם תכלית, זה קל, זה נוח, עוברים את הכל ברוגע, הכל זורם, הכל טוב.

ויהי כשמוע הסבל מייד זרק את טוביה למים

רבי יוסף חיים מספר, מעשה שהיה עם רבי טוביה השופט, שהיה חכם גדול ומקורב למלך ועל פיו היה נקבע כל דבר, המלך היה אוהב אותו אוהבה גדולה. אבל האויבים העלילו עליו עלילות ודיברו עליו רע אצל המלך. עד שהצליחו להטות את לב המלך כנגדו, ויום אחד המלך הדיח אותו מתפקידו והורה בעוונות הרבים להכניס אותו למאסר.

טוביה השופט אמר לעצמו שעכשיו יש הוראה להכניס אותו למאסר, והחליט שאין מה לעשות והוא חייב לברוח, כי מי יודע איזה תעלולים ועלילות העלילו עליו ויעשו ממנו חתיכות.

קם וברח, ובדרך בריחתו הוא היה צריך לעבור את הנהר, ואז לא היה תמיד ספינות מעבירות, אבל היו בני אדם סבלים כאלה, שהעבודה שלהם להעביר אנשים מצד לצד של הנהר. בן אדם שהיה רוצה לעבור, היו שמים אותו על הכתפיים, וככה היו עוברים את הנהר, כי זה לא היה כ"כ גבוה.

מור אבי סיפר לי שהוא היה הולך בתל אביב בצעירותו, לא היו בורות לנקז את המים, היה הכל מלא מים, ולעבור ממקום למקום היו סבלים שהיו עושים לו "אביזיו"... והיו מעבירים אותו.

ככה טוביה היה צריך לעבור את הנהר, ובא סבל אחד גבוה, גדול, שם אותו על הכתפיים, אבל השופט הזה טוביה היה **בעל בשר משהו...** [כי הכל היה לו טוב כל הזמן הב ה...]. ובכל זאת הסבל הזה הכיר אותו ואמר לעצמו: הרי השופט הזה הוא אוהב של המלך וכל מה שהוא אומר למלך - המלך עושה, מייד שם אותו, והעביר אותו את הנהר, והנהר היה רחב הרבה והוא הולך ומעביר.

באמצע הנהר טוביה אומר לו מלמעלה: **"אני לא כבד לך? איך אתה?"** והוא אומר **"אתה קל כמו נוצה..."** מאהבתי אליך אתה קל, הכל טוב לי". אמר לו טוביה: **"אם אני אחזור בחזרה לעבודה שלי אני איטיב איתך".** הסבל נעצר ושאל אותו: **"מה זה תחזור חזרה? אתה לא אצל המלך?"** אמר לו טוביה: **"עכשיו העלילו עלי איזה עלילה ואני בורח".** רק הסבל שמע את זה, מייד ירד לו כל הכח! לא יכל לסחוב אותו, עד שלא היתה לו ברירה והשליך אותו בתוך הנהר...

אומר רבי יוסף חיים זה הענין, יש אדם סובל יסורים, מכאובים, אבל אם הוא יודע שזה לעשות נחת רוח להקב"ה ומוכן לעשות הכל, **הכל קל כמו נוצה...** כשאדם עושה את הכל באהבה, בנחת רוח לקב"ה הוא יכול לעבור הכל, אבל אם הוא לא יודע שזה מה, הוא חושב שזה עונש, הוא לא יכול לעבור את היסורים, זה כבד עליו! ברגע שאדם הוא עבד נאמן של ה', **הכל זורם, כך היה שני חיי שרה הכל שווה לטובה, היא זרמה עם הכל,** היא ידעה שהכל זה לטובה.

שלחו אותך אלי בטעות...

מספרים על רבי שמעלקא מניקלשבורג ששאל את רבו המגיד ממעזריטש **"איך אפשר לקיים את המצוה שחייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה, באותו חשק?"** אמר לו המגיד: **לך אצל ר' זושא מאניפולי ושם תבין איך אפשר לברך על הרעה בשמחה גדולה, כמו שמברכים על הטובה.**

הלך רבי שמעלקא לר' זושא וראה שרבי זושא חי בעוני רב ובעיות, ויש לו

איך אמר לה אברהם: "מהרי" שלש סאים קמח, אתה יודע מה זה שלש סאים? כמות גדולה! והוא אומר לה "מהר" אני רוצה עכשיו, ומייד היא קמה בורזיות.

אברהם בכח רק קצת

"ויבוא אברהם לספוד לשרה ולבכותה" - מה הספיד אותה? כתוב במדרש תנחומא שהראשון שאמר "אשת חיל מי ימצא" - זה אברהם אבינו, שאמר עליה: אשת חיל מי ימצא ורחוק מפנינים מכרה בטח בה לב בעלה. אני אמרתי "אחותי היא", ולא פחדתי ממנה, בטחתי בה, איזה כשרה, איזה עדינות! דרשה צמר ופישתים ותעש בחפץ כפיה, וככה דרש אברהם אבינו את כל ה"אשת חיל" על שרה אימנו.

והנה כתוב "ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה", המילה לבכותה כתובה עם האות כ"ף קטנה. מדוע? חכם עובדיה ע"ה היה אומר על זה: שבטירית שרה אימנו, נפתחו השמיים לאברהם אבינו, והוא ראה איזה כבוד עושים לה! מעלים אותה, משבחים אותה, איזה שמחה נערכת בשמים, איפה שרה חיה! איזה גן עדן עלינו! איך היא שמחה!

הלא כשאדם נולד, בשמים בוכים ופה שמחים, כי הולכת מאיתם נשמה קדושה, ופה שמחים - ברית מילה, איזה שמחה, אולמות... אבל כשאדם צדיק פה נפטר, פה בוכים ובשמים שמחים - "רוכב ערכות שש ושמח בבוא אליו נפש נקי וצדיק".

ואחרי שאברהם ראה את זה, על מה יבכה? הרי שרה היא המאושרת בעולם! יש לה חיים אמיתיים! ולכן כתוב כ"ף קטנה כי בכח רק קצת. אבל צריך להבין, אם כן מדוע בכל זאת הוא בכח בכלל? התשובה היא: כי אנשים לא מבינים שאברהם אבינו רואה ויודע הכל, והוא חשש שיגידו: "זה לא בוכה על אשתו!" לכן אברהם הוריד קצת דמעות, ולכן כתוב ולבכותה עם כ"ף קטנה.

וזה רק לגבי הבכיה, אבל להספיד אותה, בודאי צריך להספיד חזק, לדבר עליה את הכי טוב שיש בעולם, כי זה ימליץ עליה בשמים, וזה מעלה אותה ממדרגה למדרגה שאנשים ילמדו ממעשיה.

קיבל את הכסף ומייד מת!

כאשר נפטרה שרה, אברהם אבינו כבר ידע איפה הוא רוצה לקבור אותה, במערת המכפלה, הוא בא לעפרון ורצה לקנות ממנו את המערה, אף פעם אברהם אבינו לא דיבר על המערה, כי הוא ידע שאם הוא סתם יבקש לקנות, עפרון יבין שזה משהו מיוחד ולא ימכור, אבל כשרה נפטרה הוא הסביר שהוא רק צריך את המערה לקבורה.

וכתב הש"ך שמשמייס סידרו, שכאשר עפרון נכנס למערה, היה בא שד שרוצה להרוג אותו, עפרון בן צוחר "צוחר" אותיות "רוצח", "צוחר" גימטריא "שד", היה לו קשה במערה הזו הוא היה מרגיש שמה בר מינין, היה רואה שם מחבלים בעיות הכי קשות. כי מהשמים זה לא שלו, זה של אברהם.

מערת המכפלה, זה פתח גן עדן התחתון, ושם כבר היה אדם הראשון. בפרקי דרבי אליעזר כתוב שהקב"ה חפר את המערה הזאת, והזוה"ק אומר, שהיה אור גדול היה במערה נר דולק, כמו שכתוב ב"אשת חיל": זממה שדה ותיקחהו, ששרה רצתה לקחת את מערת שדה המכפלה.

ואברהם אבינו הולך ונותן לו בכסף מלא, נותן לו מה שהוא רוצה. ארבע מאות שקל כסף, עפרון חושב שזה לא שווה כלום... וישקול אברהם לעפרון את הכסף אשר דיבר באזני בני חת" הוא רצה לתת לו אלף, והוא אמר 400... ומייד אח"כ כתוב "עפרון" בלי ו', כי האות ו' זה החיות שלו, ובאותו רגע שהוא קיבל את הכסף אות ו' נעלמה, כמו שאומר המדרש שמייד אחרי שעפרון קיבל את הכסף, באותו רגע הוא מת. הלך לגיהני גיהנם. אין. לא נהנה מהכסף...

אברהם אבינו לא סתם זכה לקחת את המקום הזה, רבותינו אומרים שכל בוקר אברהם אבינו היה הולך למקום הזה, והיה מתפלל בשדה הזאת,

האמיתיים - חיי העולם הבא. כמו שאמרו רבותינו: "התקן עצמך בפרוזדור כדי שתכנס לטרקלין". ה'פרוזדור' זה העולם הזה, שאדם נמצא בו כדי לסגל בו תורה ומצוות, וה'טרקלין' זה העולם הבא.

ולכן אחרי שאדם נפטר הוא נקרא חי. ולכן הפרשה נקראת "חיי שרה", כי למעשה עכשיו שרה התחילה לחיות חיים אמיתיים מאושרים, רק עכשיו!

כל החיים של העו"ז זה הכל הבל הבלים. אדם חושב שהוא מתענג, הרי רגע אחד של לימוד תורה, בעולם הבא זה אלף אלפים שנים של תענוגות רוחניות שא"א להבין אותם בכלל.

מעדנים וחצץ היינו הך

הנה רבותינו אמרו ששרה היתה "בת ק' כבת כ'", בהמשך נביא את הפשט, אבל בספרי חסידות אמרו על דרך הרמז, שמזמור ק' בתהילים זה "מזמור לתודה", ומזמור כ' בתהילים - זה - "יענך ה' ביום צרה". ואצל שרה, לא משנה מה היה לה, גם כשהיתה ביום צרה, היא היתה במזמור לתודה! אצלה הכל היה טוב! אם זה צרה או ישועה, זה אותו דבר! זה הכי טוב! "מזמור לתודה" על הכל! גם על הבעיות!

הבעל שם טוב היה אומר: "שויתי ה' לנגדי תמיד" - שישים שם הוי"ה מול עיניו, ו"שויתי" לשון השתנות לפני השם יתברך! שכל מה שיארע לאדם תמיד אין עליות, אין ירידות, אין בעיות, הכל אצלו זה טוב. וגם שהכל נראה "לנגדי" - איזה צרות איזה בעיות הכל נגד... הוא יודע שהכל זה מידת הרחמים. זה מידת ההשתנות! כשאוכל חצץ וכשאוכל מעדנים זה אותו דבר. זה מדרגה, אבל בכח צריך להיות.

כמו ילדה שמשחקת בחול...

הפסוק אומר "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים", רש"י כותב, למה כתוב "שנה" בכל מספר, הלא לכאורה היה צריך להגיד בת "מאה עשרים ושבע שנים", ולא "מאה שנה ועשרים שנה", אומר רש"י: ללמדנו שהיא היתה בת ק' כבת כ' - לחטא, שלא מענישים מתחת גיל 20. ובת עשרים כבת שבע - ליופי.

אבל לכאורה זה לא מובן, מה הפירוש "בת עשרים כבת שבע ליופי"? מה המעלה בזה? הרי לכאורה לבת שבע אין יופי יותר מבת עשרים?

אומר הבן איש חי, ששרה אימנו ידעה שכל העולם הזה הבל וריק, ואף שהיא היתה יפה שביפות, היא לא שמה לב על היופי. ולכן, אפילו שאשה בת עשרים בדרך כלל דואגת על היופי שלה, עושה תסרוקות, עניינים, מתאפרת... אצל שרה אימנו כשהיתה בת כ', היא היתה כמו ילדה בת 7 שלא מעניין אותה להתאפרת, היא משחקת בחול, כי אצלה זה היה הבל הבלים! כי אצלה העיקר היה הרוחניות.

רק הסבל שמע את זה, מייד ירד לו כל הכח! לא יכל לסחוב אותו, עד שלא היתה לו ברירה והשליך אותו בתוך הנהר...

עוד דבר אומר רבנו יוסף חיים מה הפירוש "בת ק' כבת כ'"? שבדרך העולם יש מעלות טובות לימי היוקנה, ויש מעלות מאד טובות לימי הנעדרות. למשל, בויקנה יש ישוב הדעת, וקריירות - התאוות לא כל כך בוערות. לעומת זאת בימי הנעדרות גם יש יתרונות: התלהבות, מרץ, זריזות, חשק...

ובאה התורה להגיד, ששרה אימנו, בצעירותה היו לה גם את המעלות של היוקנה, ובזיקנותה עדיין היו לה את המעלות של ימי הנעדרות כמו צעירה, היא לא היתה כמו זקנה, אלא היא היתה כמו בחורה, היתה רצה, מכינה,

יראה את האוצרות שיש שם, שהם הקברים החשובים, וְאִתְרֵי עֲפָרָא קִמְיָה והורם העפר מלפניו, וְאִתְגַּלָּא לִיה תְּרִין קִבְרִין ונתגלו לו הקברים.

אֲדַהְבִּי אֶסְתֵּלֵק אֲדָם בְּדִיקָנִיה וְחִמָּא לִיה לְאַבְרָהָם וְחִידָא בְּתוֹךְ כֹּךְ, עֵלָה אָדָם הראשון בצורתו מהקבר וראה אדם הראשון את אברהם, וחידך ושמה, בִּיה יָדַע אֲבָרָהָם דְּתִמְן הוּא זְמִין לְאַתְקַבְּרָא ואז ידע אברהם אבינו שהוא עתיד להיקבר שם.

אָמַר לִיה אֲבָרָהָם, בְּמִטּוּ מִינֵךְ אָמַר לוֹ אֲבָרָהָם אֲבִינוּ לְאָדָם הָרָאוּן: בִּבְקָשָׁה

כל החיים של העוה"ז זה הכל הבל הבלים. אדם חושב שהוא מתענג, הרי רגע אחד של לימוד תורה, בעולם הבא זה אלף אלפים שנים של תענוגות וחנניות שא"א להבין אותם בכלל

ממך, קוֹסְטְרָא קִטִּיר אִיתְּ הָכָא הָאֵם יֵשׁ כָּאֵן אֵת הֵיכַל הַנִּשְׁמוֹת שֶׁהוּא גֹן עֵדֶן? אָמַר לִיה, קוֹב"ה טַמְרִי הָכָא אָמַר לוֹ אֲדַה"ר, הַקֶּב"ה טָמַן אוֹתִי כָאן, שְׁכָאן הוּא הִפְתָּח לִג"ע וְסִמּוֹךְ לוֹ, וְיִמְהוּרָא זְמַנָּה עַד הַשְּׁתָּא אֲתִמְרָנָא וּמֵאוּתוֹ זְמַן עַד עַכְשִׁיו לֹא עֲלִיתִי לְמִקְוִי לְמַעְלָה, ואני טָמַן כָּאן בְּגִילְדָא דְקִיטְרָא עַד דְּאַתִּית אֲנִי עַלְמָא כְּעוֹר שֶׁל מְקַלַּע, עַד שְׂבָאת אֶתְּהָ בְּעוֹלָם, כִּי אֶתְהָ מִתְקַן שְׁלִי, הַשְּׁתָּא מִכָּאֵן וְאִילָךְ הָא קִימָא לִי וְלְעֵלְמָא הָהּ בְּגִינֵךְ עַכְשִׁיו מִכָּאֵן וְהֵלָּה, הַקִּיּוֹם שְׁלִי וְשֶׁל הָעוֹלָם הוּא בּוֹכּוֹת כִּי אֶתְהָ תִתְקַן אוֹתִי וְאֵת כָּל הָעוֹלָם - יִהְיֶה לִי זְכוּת עַכְשִׁיו, אֲנִי יֹכֵל לְהִשְׁתַּחֲרֹר.

התנגדו ששרה תהיה שכנה שלהם...

חֲמִי מַה פְּתִיב וְנִקְם הַשְּׁדָה וְהַמְעָרָה אֲשֶׁר בּוֹ רָאָה מַה כְּתוּב אַח"כ, קִימָה מִמִּי שֶׁ הָיָה לִיה מַה דְּלָא הָיָה לִיה עַד הַשְּׁתָּא קִימָה מִמִּי הִיתָה לוֹ מַה שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ עַד עַכְשִׁיו, כִּי עַל יְדֵי שְׂבָא הַשְּׁדָה לְרִשּׁוֹת אֲבָרָהָם, קָמוּ הַשְּׁדָה הַתַּחְתּוֹן וְהָעֲלִיוֹן בְּרִשּׁוֹתוֹ.

רַבִּי אָבָא אָמַר וְנִקְם הַשְּׁדָה, פִּירוּשׁ, וְדָאִי קִימָה מִמִּי דְקָם וְאֶסְתֵּלֵק קִמְיָה דְאַבְרָהָם בּוֹדָאִי קִימָה מִמִּי הִיתָה לוֹ שֶׁהַשְּׁדָה קָם וְנִתְעַלָּה לְפָנֵי אֲבָרָהָם כְּמוֹ שְׁקִמָּים לְפָנֵי אָדָם גָּדוֹל כֹּךְ קָמָה הַשְּׁדָה בְּגִין דְּעַד הַשְּׁתָּא לֹא אֲתַחֲזִי תִמְן פְּלוֹם לְפִי שַׁעַר עֵתָה לֹא הָיָה נִרְאָה שֶׁם כְּלוֹם וְלֹא הָיָה לוֹ שׁוּם חִשְׁבוֹת וּמַעְלָה, וְהַשְּׁתָּא מַה דְּהָהּ טַמִּיר קָם וְאֶסְתֵּלֵק וְכַדִּין קָם פְּלֹא בְּנִמּוּסִי וְעֵתָה שְׁקֵנָה אוֹתָהּ אֲבָרָהָם שִׁידַע עֲרֵכָה וְסוּדָה, מַה שֶׁהָיָה סִתּוּם קָם וְנִתְעַלָּה כְּמִשְׁפָּטוֹ, וְכֹאשֶׁר נִתְעַלָּה הַשְּׁדָה הַתַּחְתּוֹן גַּם הַשְּׁדָה הָעֲלִיוֹן נִתְעַלָּה זֶה כְּגֹדֶז זֶה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל אֲבָרָהָם בְּמַעְרַתָּא וְאֵעִיל שְׁרָה תִמְן אָמַר רַש"י, בְּשַׁעַר שֶׁנִּכְנָס אֲבָרָהָם אֲבִינוּ ע"ה לְמַעְרָה וְהִכְנִיס אֶת שְׁרָה לְשֶׁם, קָמוּ אָדָם וְחִידָא וְלֹא קִבְּלוּ לְאַתְקַבְּרָא תִמְן קָמוּ אָדָם וְחוּהוּ כְּנָגֵד וְלֹא רָצוּ לְקַבֵּל לְהִיקְבֵּר שֶׁם, אָמְרוּ וְיִמָּה אֲנִי בְּכִסּוּפָא קָמִי קוֹב"ה בְּהֵוָה עֲלֵמָא בְּגִין הֵוָה חוֹבָא דְגִרְמָנָא אָמְרוּ אָדָם וְחוּהוּ וְהָרִי אֲנַחְנוּ בְּבוּשָׁה לְפָנֵי הַקֶּב"ה בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן בְּגִלְל אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁגִּרְמָנוּ וְהַשְּׁתָּא יִתְּסֹף לָן פְּסוּפָא אֲתָרָא מִקְמִי עוֹבְדִין טְבִין דְּבָבוּ וְעַכְשִׁיו עוֹד תִּתְּוֹסֵף לָנוּ בּוּשָׁה אַחֲרַת מִפְּנֵי הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים שֶׁבָּכֶם.

אָמַר אֲבָרָהָם הָא אֲנָא זְמִין קָמִי קוֹב"ה בְּגִינֵךְ דְּלֹא תִכְסִּיף קִמְיָה לְעֵלְמִין אָמַר אֲבָרָהָם אֲבִינוּ לְאָדָם הָרָאוּן אֲנִי מוֹכֵן לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֵי הַקֶּב"ה בְּשִׁבְלִיךְ שֶׁלֹּא תִבוּשׁ עוֹד לְעוֹלָם. מִיָּד וְאַחֲרֵי כֵן קָבַר אֲבָרָהָם אֶת שְׁרָה אִשְׁתּוֹ, וּמִפְּרִשׁ מָאִי וְאַחֲרֵי כֵן מַה בָּאוּ לִלְמַד לִי הַתִּיבוֹת "וְאַחֲרֵי כֵן", בְּתֵר דְּקִבְּלִי אֲבָרָהָם עֲלֵיהָ מְלָחָה דָּא וּמִפְּרִשׁ, לְאַחֲרֵי שֶׁקִּיבֵל אֲבָרָהָם אֲבִינוּ עָלָיו דְּבַר זֶה לְהִתְפַּלֵּל עַל אָדָם הָרָאוּן.

אברהם מפיס את חוה

אָדָם עָאֵל בְּדוֹכְתִּיהָ חוּהָ לֹא עָאֵלָת אֲמָנָם אָדָם הָרָאוּן נִכְנָס בַּחֲזָרָה לְמִקְוִמוֹ כִּי נִתְפִּיס בְּדַבְרֵי אֲבָרָהָם, אֲבָל חוּהָ לֹא הִסְכִּימָה לְהִכְנֹס, לְפִי שַׁעֲדִין פְּחָדָה

וְהָיָה מִתְחַבֵּר לְהַשִּׁי"ת בְּמִקּוֹם הַזֶּה, וּמֵרָאִים לוֹ מֵרָאוֹת אֲלִקִּים בְּמִקּוֹם הַזֶּה.

איך התגלה סוד המקום

עַכְשִׁיו נִרְאָה מַה שְׁאוּמֵר הַזֶּהוּר בְּפִרְשָׁה עַל מַעְרַת הַמַּכְפֵּלָה: רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל אֲבָרָהָם בְּמַעְרַתָּא חִידָא עָאֵל בְּשַׁעַר שֶׁנִּכְנָס אֲבָרָהָם אֲבִינוּ בְּפַעַם הָרָאוּן לְמַעְרַת הַמַּכְפֵּלָה, אִידָן נִכְנָס, כְּלוּמֹר מַה הַסִּיבָה לָכֵךְ. בְּגִין דְּהָיָה דְּהָיָה אֲבָרָהָם דְּהָיָה עָלָא דְכִתִּיב לְפִי שֶׁהָיָה רִץ אַחֵר אוֹתוֹ הָעֵגֶל שֶׁבָרַח מִמֶּנּוּ שֶׁכְּתוּב וְאֵל הַקֶּבֶר רִץ אֲבָרָהָם וְגו', וְהָיָה כֵן בְּקֶר עֶרֶק עַד דְּהָיָה מַעְרַתָּא וְעָאֵל אֲבָרָהָם וְאוֹתוֹ פֶּר, בִּרְחָ עַד אוֹתָהּ מַעְרָה וְנִכְנָס אֲבָרָהָם אֲבִינוּ אַחֲרָיו וְחִמָּא מַה דְּחִמָּא וְרָאָה מַה שֶׁרָאָה.

וּרְבוּתֵינוּ אָמְרוּ שׁוּהָ הָיָה הַמְּלָאךְ רַפָּאֵל שֶׁהִתְחַפֵּשׂ לְפָר וְבָרַח, וְהָיָה רִץ וְרִץ, לָכֵן "רַפָּאֵל" אוֹתִית "פֶּר אֵל" שֶׁהָיָה רִץ וְנִכְנָס לְמִקּוֹם הַזֶּה בְּשִׁבְלִי לְהִרְאוֹתוֹ לְאַבְרָהָם.

מִמְשִׁיךְ הַזֶּהוּר: תּוֹ בְּגִין דְּאִיהוּ צִלִּי פֶל יוֹמָא וְיוֹמָא וְעוֹד סִיבָה שֶׁנִּכְנָס שֶׁם, לְפִי שֶׁאֲבָרָהָם אֲבִינוּ הִתְפַּלֵּל יוֹם יוֹם תְּפִילַת שַׁחֲרִית כִּי הוּא תִקַּן אוֹתָהּ כְּנוּדָה וְהָיָה נִפְיָךְ עַד דְּהָיָה סְלִיק רִיחֵין עֲלָאִין וְהָיָה יוֹצֵא כָל יוֹם מִחוּץ לְיִשְׂרָאֵל כִּי לֹא רָצָה לְהִתְפַּלֵּל בְּעִיר, עַד אוֹתָהּ שְׁדָה, שֶׁהִיתָה אוֹתָהּ שְׁדָה מַעְלָה רִיחוֹת טוֹבִים וְעֲלִיוֹנִים מִגֹּן עֵדֶן עִם רִיחַ רוּחָנוּ וְרָאָה שְׁרִיחַ זֶה בָּא מִהַמַּעְרָה, וְחִמָּא נְהוּרָא דְנִפְיָךְ מִגֹּן מַעְרַתָּא וְצִלִּי תִמְן וְרָאָה אֹר שִׁיּוּצָא מִתּוֹךְ הַמַּעְרָה וְלָכֵן הָיָה מִתְפַּלֵּל שֶׁם תְּמִיד, וְתִמְן מְלִיל עֲמִיָּה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשֶׁם דִּיבֵר עִימּוֹ הַקֶּב"ה, וְבְּגִין כֵּךְ בְּעָא לָהּ וְלָכֵן הוּא רָצָה אוֹתָהּ, דְּתַאֲבֹבְתִיהָ הָיָה בְּהֵוָה אֲתֵר דְּתִדִּיר כִּי רָצוֹנוּ הָיָה בְּאוֹתוֹ מִקּוֹם תְּמִיד לְהִכְנֹס בְּפָנִים וְלִידַע מַה הוֹלֵךְ שֶׁם וְלִשְׁאֹב עוֹד אֹר וְכַח.

קנה מערה - קבל שדה...

וְאִי תִימָא אִי חֲכִי מָאִי לֹא בְּעָא לָהּ עַד הַשְּׁתָּא וְאֵם תִּשְׁאֵל, מִדּוּעַ אֲבָרָהָם לֹא בִקֵּשׁ לְקַנּוֹת אוֹתָהּ עַד עַכְשִׁיו? בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה עֲלֵיהָ אֵלָּא, לְפִי שֶׁלֹּא יִשְׁמִיּוּ לָב שֶׁהוּא מוֹחֲשִׁיב מְאֹד אֶת הַמַּעְרָה הַזֹּאת וְלֹא אֲצִטְרִיף לִיה וְלִפִּי שֶׁלֹּא נִצְרָךְ אֵלֶיהָ עַד עַכְשִׁיו לְקַבְּרָהּ, לֹא עוֹרֵר עַל זֶה. הַשְּׁתָּא דְאַצְטְרִיף לִיה אָמַר אֲבָל עַכְשִׁיו שֶׁהִצְטַרְךְ אוֹתָהּ לְקַבְּרָהּ, וְלֹא יִחְשְׁבוּ שׁוּהָ לְדַבְּרִים אַחֲרָיִם, לָכֵן אָמַר, הָא שַׁעְתָּא לְמַתְבַּע לִיה זֶה הַשַּׁעַר לְבִקֵּשׁ וּלְקַנּוֹת אוֹתָהּ.

תָּא חֲזִי, אִי עֲפִרּוֹן הָיָה חֲמִי בְּמַעְרַתָּא מַה דְּהָיָה חֲמִי אֲבָרָהָם בָּהּ בּוֹא וְרָאָה, שֶׁאֵם עֲפִרּוֹן הַחִיתִי הָיָה רֹאֵה בְּמַעְרָה מַה שֶׁאֲבָרָהָם אֲבִינוּ רָאָה שֶׁם, לֹא יִבְּרִין לָהּ לְעֵלְמִין לֹא הָיָה מוֹכֵר אוֹתָהּ לְעוֹלָם! אֵלָּא וְדָאִי לֹא חִמָּא בָּהּ וְלֹא פְלוֹם אֵלָּא וְדָאִי שֶׁלֹּא רָאָה בָּהּ כְּלוֹם, וּמִדּוּעַ? דְּהָא לִית מְלָחָה אֲתַגְלִיא אֵלָּא לְמֵאֲרִיָּה שֶׁהָיָה אֵין דְּבַר מִתְגַּלָּה אֵלָּא לְבַעֲלֵיו, וְבְּגִין כֵּךְ לְאַבְרָהָם אֲתַגְלִיא וְלֹא לְעִפְרֹן וְלִפְיָכֵךְ לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ נִתְגַּלָּה אוֹתוֹ אֹר וְלֹא לְעִפְרֹן כִּי הָיָה לֹא שִׁיכָתְּ לוֹ לְאַבְרָהָם אֲתַגְלִיא דִּילִיָּה הָיָה, לְעִפְרֹן לֹא הָיָה אֲתַגְלִיא לִיה דְּלֹא הָיָה לִיה חוֹלְקָא בִּיה לְאַבְרָהָם הַתְּגַלָּה כִּי שְׁלוֹ הָיָה, אֲבָל עֲפִרּוֹן הַחִיתִי לֹא הָיָה מִתְגַּלָּה לוֹ שׁוּם אֹר כִּי לֹא הָיָה לוֹ חֵלֶק בָּהּ. וְבְּגִין כֵּךְ לֹא אֲתַגְלִי לְעִפְרֹן פְּלוֹם וְלָכֵן לֹא הִתְגַּלָּה לְעִפְרֹן כְּלוֹם, וְלֹא הָיָה חֲמִי אֵלָּא חֲשׁוּכָא וְלֹא הָיָה רֹאֵה בָּהּ אֵלָּא חוֹשֶׁךְ, וְעַל דָּא וְכִין לָהּ וְלָכֵן מִכֵּר אוֹתָהּ.

מִמְשִׁיךְ רַש"י וְאוּמֵר וְיִמָּה דְלֹא תִבַּע אֲבָרָהָם בְּקִדְמִיתָא דִּיבְרִין לִיה וְכִין וְאִי שֶׁאֲבָרָהָם לֹא בִקֵּשׁ אֶת הַשְּׁדָה אֵלָּא רַק אֶת הַמַּעְרָה, דְּהָא אֲבָרָהָם לֹא קָאָמַר שֶׁהָיָה אֲבָרָהָם לֹא אָמַר אֵלָּא וְיִתְּנִי לִי אֶת מַעְרַת הַמַּכְפֵּלָה אֲשֶׁר לוֹ וְגו' וְלֹא בִקֵּשׁ לְקַנּוֹת אֶת הַשְּׁדָה, בְּכִסּוּפָא מְלֹא יִתְּנָה לִי וְגו', וְאִיהוּ וְעִפְרֹן אָמַר הַשְּׁדָה נִתְּנָה לָךְ וְהַמְעָרָה אֲשֶׁר בּוֹ לָךְ נִתְּנָתִיךְ וְגו' דִּיבֵר גַּם עַל הַשְּׁדָה, וּמִדּוּעַ? בְּגִין דְּכִלְאָ הָיָה מָאִיס עֲלֵיהָ דְּעִפְרֹן דְּלֹא יָדַע מַה הָיָה לְפִי שֶׁהִכֵּל הָיָה מָאוּס עַל עִפְרֹן שֶׁלֹּא יָדַע מַעְלָתָה וְעֲרֵכָה, וְלָכֵן מִכֵּר גַּם אֶת הַשְּׁדָה אֲפִילוּ שֶׁלֹּא בִקֵּשׁ אֲבָרָהָם.

מדוע חידך אדם הראשון

וְתָא חֲזִי בּוֹא וְרָאָה, כִּד עָאֵל אֲבָרָהָם בְּמַעְרַתָּא בְּקִדְמִיתָא כְּאִשְׁר נִכְנָס בְּמַעְרָה בְּתַחְלָלָהּ, חִמָּא תִמְן נְהוּרָא רָאָה שֶׁם אֹר שֶׁהָיָה אֶת הַמַּעְרָה, כִּדִּי שֶׁאֲבָרָהָם

תחליפי לו את הגרביים - הכל יסתדר

כיון שמחר בערב זה פטירתו של רבי מרדכי שרעבי, וכאן זו הישיבה שלו - הוא ראש הישיבה, הייתי רוצה לספר לכם מה שעניינו ראו פה, לא מדבר איתכם 'סיפורי סבתא', רק דברים אדירים שהיינו רואים אצלנו. הרב מרדכי שרעבי היה נחשב אצלנו כמו המשיח, פה הגאולה... לא היה לנו שום בעיה בעולם. יש חולה ח"ו - הולכים לרב, על המקום מסתדר. יש איזה בעיה, הכל הרב מסדר.

אני זוכר שהייתי ילד קטן, היה לי דלקת ריאות חריפה מאוד, הייתי יושב בבית, ואמא שלי הייתה בוכה. בא רבי מרדכי שרעבי אצלנו לבית, ואמר לאמא שלי: הוא תוך יום יומיים יקום, אל תפחד. הכל יסתדר. ואני זוכר גם פעם שהייתי הולך לבית ספר שילה, איפה שהיום זה ת"ת סנהדרין על יד בית יעקב, כל יום היינו הולכים עד שמה, פתאום אני לא יכול ללכת, היה כואב לי הרגליים ולא יכולתי לזוז. אבא שלי הלך לרב, אמר לו: תגיד לגברת שולמית אני בא לבית, הוא בא, אני זוכר, אמר לי: תראה לי את הרגל שלך, אני מראה לו, והוא אומר לאמא שלי: אין לו שום דבר, רק אל תלבישי לו גרביים מגומי, תביאי לו גרביים רגילות, זה לא טוב, וכל זה היה רק מסווה. ומאותו יום אין לי ברוך ה' כאבים ברגליים, ושלא יהיה אף פעם.

כל דיני טריפות כבר מצוה!

הרב סיפר לנו בעצמו דבר פלא על הגדולה שלו בתורה. תכף אספר לכם על הבר מצוה שלי, אבל הרב סיפר על הבר מצוה שלו. הוא אמר שבבר מצוה שלו הוא דרש. שאלנו אותו: מה הדרשה של כבודו? אמר: על שבעים מיני טריפויות שיש בבהמה, עם הסבר יפה יפה על כל דבר ודבר, ואת ההלכה מהרמב"ם מתובל בש"ס ופוסקים. בחנו אותי על הסכין, העמדתי להם סכין, והביאו 'כבשון' ושחטתי להם, ואכלו כולם מזה. זה היה בבר מצוה שלו. כל הלכות טריפות הכל. אתה יודע מה זה, ילד בגיל 13!?

ב'בר מצוה' שלך יהיה אור!

ואני, הבר מצוה שלי הייתה במלחמת יום הכיפורים. אני נכנסתי ליישיבת פורת יוסף בשנת תשל"ב, ובתשל"ד היה מלחמת יום הכיפורים. ואז היה הבר מצוה שלי. עשו לי בר מצוה, זה היה צריך להיות בהושענא רבה, אבל כיון שהייתה מלחמה - עשו לי את זה בפרשת נח. קבעו מהתחלה לעשות איזה יום בבית אצל סבא שלי, זה היה באותו בנן של ההורים שלי. טוב, כאמור אז היה מלחמת יום הכיפורים, והיה 'האפלה', אסור להדליק אורות. אני אז כבר הייתי לומד ביישיבת פורת יוסף, והייתי רוצה שהרבנים של הישיבה יבואו לבר מצוה שלי. אני בא לרב, אומר לו: כבוד הרב יש חושך, איך אני אעשה בר מצוה? אומר לי הרב: בבר מצוה שלך יהיה אור! בסדר, אני יוצא מבסוט, כי אני יודע שמה שהרב אומר בפה - אין לי בכלל ספק. אני בא הביתה, אני אומר לאבא שלי: ככה אומר הרב, אמר לי: זכית. אני אומר לאמא שלי - שמחה. אני אומר לסבתא שלי שזה יהיה אצלה, אומרת: יופי. עכשיו מחכים. יומיים לפני יש חושך. הדודים שלי אומרים לי: תראה, תעשו אצלנו, אנחנו צריכים לכסות בריסטול שחור שלא יראו בחוץ. אמרתי להם: אל תדאגו. הוציאו בריסטולים, לא לשים בריסטולים, ברגע שתשימו - אני קורע את זה. כי הרב אמר שיהיה אור לא תחשבו חלומות.

באותו יום של הבר מצוה, עוד לא אומרים כלום. אני הלכתי לבית הכנסת, הם פחדו ממני לא שמו בריסטולים, אני קורע... הלכתי בצהריים לבית הכנסת, אני בא לפה, היום בלילה צריך להיות הבר מצוה. אין אור, אבל אני אין לי שום צל של ספק. התפללנו פה מנחה וערבית, היה השעה שש, עוד לא אומרים שמדליקים אורות. חברים שלי אומרים לי: תראה בניהו מה קורה איתך? אמרתי להם: מה, אתם משוגעים? חכו. הבר מצוה מתחיל בשבע. חכו.

בשעה שבע, היה פה ממול מרפסת, שם הייתה גברת עיראקית שהיא הייתה מדליקה את הרדיו שלה גבוה, היה 'תיק תיק תיק', והנה אומרים שם שאפשר להדליק אורות. אני בא לנשק לרב את היד, כי אני הולך לבית שיכרך אותי, אחרי שהוא מברך אותי, אומר לי: בניהו יהיה אורות, אל תדאג. ככה היה.

מאדם הראשון שיאמר לה, ראי צדקת זו כמה טובה גרמה לבעלה ואת כמה צרות גרמת לי. עד דקריב אברהם ואעיל לה לגבי אדם ומביל לה בגינה עד שבא אברהם ופייס אותה, ששרה היא התיקון שלה ובזכותה יהיה לה שלום עם אדם הראשון.

ואז הכניס אותה אברהם אבינו וקיבל אותה אדם הראשון בזכותו, הָדָא הוּא דְּכָתִיב וְהָאִתְּרִיב בּוֹ קִבְרָא אֲבִרְהָם אֶת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ, "לְשָׂרָה" לֹא פְתִיב אֶלָּא "אֶת שָׂרָה" לְאַסְגָּאָה תָּנָה לֹא כְּתוּב קִבְרָא אֲבִרְהָם לְשָׂרָה אֶלָּא אֶת שָׂרָה - תִּיבֵת "אֶת" בָּאָה לְרִבּוּת שֶׁגַם אֶת חוּהַ הַכְּנִיס לְמִקּוּמָהּ, וְכִדְּרִין אֶתְיִישְׁבוּ בְּדוּכְתֵּיהּ יָאוּת וְאֵו הַתִּישְׁבוּ אָדָם וְחוּהַ בְּמִקּוּמָם בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן כְּרֵאוּי.

בהבראם - באברהם

הָדָא הוּא דְּכָתִיב וְהוּא שְׁכַתוּב, אֶלָּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם, וְתַנְיִן בְּאַבְרָהָם וְלִמְדוֹ אֵל תִּקְרִי בְּהִבְרָאָם אֶלָּא בְּאַבְרָהָם, שְׁכַתוֹתוֹ הַתִּקְיִימוֹ תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, וּמִפְרֵשׁ מִי הֵם תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ:

תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ דָּא אָדָם וְתָנָה הֵם אָדָם וְחוּהַ שְׁעִתָּה בְּזוֹכוֹת אֲבִרְהָם נִתְקִימוֹ וְעִמְדוֹ בְּגֵן עֵדֶן וְכָאן בְּמַעֲרַת הַמַּכְפֵּלָה. אֶלָּה הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ לֹא פְתִיב לֹא כְּתוּב אֵלָה הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ שִׁיחָה מִשְׁמַע מִמֶּשׁ שָׁמַיִם וְאָרֶץ, אֶלָּא תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְלֹא תּוֹלְדוֹת בְּרִי נֶשׁ אֶלָּא "תּוֹלְדוֹת שָׁמַיִם וְאָרֶץ" וְהֵם אָדָם וְחוּהַ שְׁהִקְב"ה בְּרָא אוֹתָם וְהֵם לֹא תּוֹלְדוֹת בְּנֵי הָאָדָם, הַשָּׁמַיִם זֶה קוּב"ה וְהָאָרֶץ זֶה שְׁכִינָה, הָלֵא הַקִּב"ה לִקַּח עֹפֶר וְזִבְהָ בְּרָא אֶת אֲדָמָה וְחוּהַ, וְאֵו וּפִיחַ בְּאִפְיוֹ נִשְׁמַת חַיִּים. וְאִינוּן אֶתְקִימוֹ בְּגִינָה דְּאַבְרָהָם וְהֵם נִתְקִימוֹ בְּזוֹכוֹתוֹ וּבְשִׁבְלֵי אֲבִרְהָם. וּמָנָא לָן דְּאַתְקִימוֹ בְּגִינָה דְּאַבְרָהָם וּמִנִּין לָנוּ שְׁנִתְקִימוֹ בְּזוֹכוֹת אֲבִרְהָם. דְּכָתִיב וְגַם הַשָּׂדֶה וְהַמְּעָרָה אֲשֶׁר בּוֹ לְאַבְרָהָם פִּירוּשׁ בְּזוֹכוֹת אֲבִרְהָם הִיחָה קִימָה וְכֵן וְקִיּוֹם לְאוֹתָם הָאֲנָשִׁים הַקְּבוּרִים שָׁם. וְעַד דְּאַתָּא אֲבִרְהָם לֹא אֶתְקִימוֹ אָדָם וְתָנָה בְּדוּכְתֵּיהּ בְּהָהוּא עֲלֵמָא וְעַד שְׁבָא אֲבִרְהָם אֲבִינוֹ לֹא נִתְקִימוֹ אָדָם וְחוּהַ בְּמִקּוּמָם בְּ"ע שֶׁל מַעֲלָה.

הַזֹּהָר אֹמֵר כָּאן דְּבֵר אֲדִיר: שְׁאָדָם הָרֵאשׁוֹן הִיָּה מִפְּחָד שְׁהֵם יִקְבְּרוּ לִידוֹ, אִמֵּר לוֹ אֲבִרְהָם "אֵל תְּדַאָּג אֲנִי אֶתְפַּלֵּל עֲלֶיךָ, אֲנִי אֲסַדֵּר לָךְ אֶת כָּל הָעֲנִיּוּנִים", וְזֶה הַכוּוּנָה "אֵלָה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם אֶל תִּקְרִי בְּהִבְרָאָם אֶלָּא בְּאַבְרָהָם" כִּי תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ זֶה אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְחוּהַ, שְׁהֵם תּוֹקְנוּ בְּזוֹכוֹת "אֲבִרְהָם", הוּא הָעֲמִיד אוֹתָם, הוּא תִּקֵּן אוֹתָם אֶת הַתּוֹלְדוֹת שֶׁל הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, פֵּלֵא פִּלְאוֹת זֶה פִּירוּשׁ אֲדִיר מִה שְׁאוֹמֵר רֶשֶׁב"י.

הימים רוקדים

כתוב: "ואברהם זקן בא בימים" מה הכוונה "בא בימים", והרי אם היה זקן, הרי בודאי בא בימים? אלא אומרים רבותינו שאברהם אבינו יודע לנצל כל יום בחיים, כל יום הוא היה בא איתו בשלימות, כל יום מהבוקר שקם, כל רגע, כל שעה, הכל כמונה מרגליות. וכך כל יום שלו היה בא לפני השי"ת והיה מאיר!

היינו אומרים לרב: איך כבודו ככה שולט על זה? היה אומר: אני הייתי מכין שיעור לפני שאני הייתי הולך ללמוד אצל הרב שישים פעמים, וחוזר עליו שישים פעם, איך אתם רוצים שאני לא אדע את זה? כל דבר הייתי לומד מאה עשרים פעמים

איך אמר חכם עובדיה "יום ליום יביע אומר" - כל יום משתבח מחבירו, כל יום שלם לפני השי"ת, ככה אדם צריך שרשב"ע יעיד על כל יום שלו: זה היום הזה מה לא עשה בשבילי, איך הוא קם מוקדם, איך הוא אמר תיקון חצות, איך הוא התפלל, אח"כ איך הוא אכל ארוחת בוקר בקדושה, איך בירך ברכת המזון, איך הוא לומד, איך הוא משתדל, היום הזה רוקד ובה לפני השי"ת רוקד. אברהם אבינו בא בימים, כל יום היה מדבר עבדו. כמה זה שמחה שאדם באמת עובד את ה'.

הוא יבוא בעוד שבועיים!

ואם אני מדבר איתכם על מלחמת יום הכיפורים, אז הייתי עם רבי יוסף וולטור, והוא אמר לי: תדע לך! במלחמה הזאת אני ראיתי את הרב שרעבי בהקיץ. הייתי בתל אביב אצל האדמו"ר מהוסיאטין שם אני מתפלל, הייתי עומד חזן, והייתי רואה את הרב שרעבי עומד באמצע האויר, וכל השטחים הוא כובש אותם חזרה. ראיתי אותו מתפלל, ידעתי שכל העניינים ירוצו.

וכאן הרב שרעבי היה אומר להם: בואו תיכנסו, לא ללכת לאף מקום, להתפלל בחשק, הכל יסתדר. איזה תפילות היה עושה כאן, היו הרבה נעדרים במלחמה, הרבה שבויים, הרבה בעיות, היו מטוסים שנפלו על יד סוריה, ולקחו אותם בשבי לדמשק. היה טיים אחד שאמרו למשפחה שהוא נהרג, אתם יכולים לשבת עליו שבועה. אבל המשפחה אמרו שלא מאמינים. אחד בצבא שלח אותם לרבי יוסף ועקנין, שהוא יבא אותם לרב שרעבי, באו אצל הרב שרעבי, הוא כבר גמר לקבל. אמר הרב שרעבי: את האמא, כשאומרים לך שהבן שלך נפטר, ואת לא מאמינה, את צודקת הבן שלך לא נפטר, הוא בריא בגופו ובשכלו, כי הרבה השתגעו שם, והוא יבוא ביום כזה וכזה. וככה היה, הוא בא. אני לא יודע אם אתם שמעתם על זה, אבל היה כך עם הרב.

הרב היה מקבל אנשים, היו באות כל יום כמאה נשים שבעליהן נעלם במלחמה, עומדות בתור, נכנסים, כל אחת לדקה, אצל הרב. הרב היה אומר: הוא יבוא יום רביעי עוד שבועיים. אלה לא מאמינים, יוצאות כולן ובוכות בחזרה, מה אתם בוכות? הרב אמר שיבוא יום רביעי, כמו שאמר לך כך יהיה. ואם הרב אמר "ה' ירחם" - סימן שהוא נהרג. ככה זה בדיוק.

הבחור הגיע אחרי שבע שנים

היתה איזה אשה אחת שהבן שלה נסע שבע שנים לא בא לבית, והיא היתה בוכה שרוצה לראות אותו, היא אמרה אם הרב אומר לכולם במלחמת יום הכיפורים מתי יבוא הבעל, אני גם אלך אליו. והיא באה אליו ומספרת לו, אמר לה: עוד שבועיים ביום שלישי תהיי פה, הוא יהיה פה. כשאני שומע את זה, אני מתחיל לעקוב, עוד שבועיים ביום שלישי אני בא משוטט פה לראות, מהשמים זימנו אותי לחנות הגרעינים כאן איפה 'דסטור', והנה בא לשם בחור, שואל את בעל החנות: תגיד, איפה גר הרב שרעבי? והוא מראה לו. אני הייתי שמה, ואני אומר לו: בוא, מה אתה צריך, אתה שבע שנים לא היית בבית, אמא שלך דואגת לך. אמר לי: נכון, איך אתה יודע? אמרתי לו: בוא איתי עכשיו, תראה פלאות. לקחתי אותו אצל הרב, ואמא שלו ראתה אותו והתחילה לבכות. אמרה: איך אתה הרב יודע, אמר לה הרב: הכל בסדר, החוצה! אין זמן. כי יש הרבה עבודה. לא פלא פלאות? הכל זה היה פלא פלאות.

כל התורה בעל פה

ועל הכל - הגדולה שלו בתורה. היו לומדים פה כל בוקר עם הרב רמב"ם. הוא ידע את כל הרמב"ם בעל-פה. אף פעם הוא לא נותן שיעור עם ספר, הוא היה יושב, היו לו כריות, וזורם לך כל השיעור, לפני שאתה מתחיל ללמוד, הוא אומר הלכה הלכה מהרמב"ם, כל יום פרק, והכל בע"פ.

כל ארבע שנים היינו מסיימים את כל הרמב"ם. פעם אחת אמרנו לו: כבוד הרב, רוצים ללמוד לחם משנה, כסף משנה. אמר לנו: אתם את הרמב"ם עוד לא תופסים, אתם רוצה לחם משנה? אמרנו לו: כן. כי היינו רוצים שיגיד גם את זה בעל פה. אמר לנו: טוב, חודש חודשיים אתן לכם, הוא יודע מה אנחנו

רוצים. אמר לנו הכל בע"פ. אחרי הרמב"ם היינו לומדים פה כל יום טור זבית יוסף, והוא ידע את כל הבית יוסף בע"פ. וכך גם את כל הש"ס. משהו לא רגיל בעולם. וכל העץ חיים, וכל השמונה שערים, זה אין מה לדבר. הכל ברור, אין לו ספקות. הכל ברור. היינו אומרים לרב: איך כבודו ככה שולט על זה? היה אומר: אני הייתי מכין שיעור לפני שאני הייתי הולך ללמוד אצל הרב שישים פעמים, וחוזר עליו שישים פעם, איך אתם רוצים שאני לא אדע את זה? כל דבר הייתי לומד מאה עשרים פעמים!

באותו מעמד, אומר לי הרב: תדע לך, אבא שלך אין לו כסף אפילו לקנות לך את זה, אתה יודע מי קנה לך את זה? רבי אורי נורי - הוא קנה לך את התפילין

הגנב לא יכול לזוז

פה ממול איפה שאני מוסר את השיעורים, היה גר אחד קראו לו חאווי. תשמעו מה אני אומר לכם, החאווי הזה היה לו הרבה כסף, הוא היה נראה פשוט, היה הולך פשוט, חבר שלו אחד ידע שיש לו הרבה כסף, אמר לו: אני רוצה שתלווה לי 40 אלף דולר, אני מדבר אתכם לפני למעלה מחמישים שנה, זה היה הרבה כסף. והוא חבר טוב, נתן לו. כמה זמן אתה רוצה? שלשה חודשים. טוב. אבל תדע לך, בדיוק בסוף שלשה חודשים תביא לי, אני צריך את זה. טוב, אביא לך. עברו שלשה חודשים אך הוא לא בא. חיכה לו שבוע נוסף ולא בא. בא אליו, אמר לו: מה עם הכסף שלי? אמר לו: מה? אמר לו: מה זה מה? נתתי לך 40 אלף דולר. אומר לו: אתה חלמת, למי יש 40 אלף דולר, אתה חולם חלומות. התחיל הלה לבכות. הוא לא עשה שטר. ראו אותו בבית הכנסת, שאלו אותו: למה אתה בוכה? אמר להם: זה לקח לי לא רוצה להגיד לכם איזה סכום, אמרו לו: תרד לרב, מה אתה יושן? ירד לרב שרעבי ומספר לו הכל. אמר לו הרב: תקרא אותו. הלך, אמר לו: בוא לרב. והוא אמר לעצמו: מה הרב הזה יכול לעשות לי? מה הוא יודע? בא אחריו, אמר לו הרב: תחזיר לו את הכסף שלו! אמר לו: לא לקחתי לו. איפה שמת? לא לקחתי. איפה שמת? לא לקחתי. אחרי כמה פעמים אמר לו: לא לקחתי? תלך. והוא רצה ללכת, אבל הוא לא יכול ללכת. הבן אדם נתקע. התחיל לבכות. אמר לו: אדוני תלך. לא יכול ללכת. אנחנו שומעים בכיות, כולנו יורדים לשם. "גלו שמים עוונו וארץ מתקוממה לו".

אמר לו הרב: טוב, עכשיו איפה שמת? אמר לו: שמת את זה לא רחוק מפה, תחת איזה עץ - לחפור שמה. הלכו חפרו והוציאו את זה, הביאו את זה לרב, אומר לו: תראה, זה הכסף, כבוד הרב! לא נגעתי בכסף, חשבתי לגנוב לו את זה. אמר לו: אתה חוזר בתשובה? איך אתה עושה דבר כזה? אתה גם שקרן. ואז אמר לו: תלך. התחיל ללכת בבושת פנים. איך אדם רואה את כל זה? זאת הגדולה בתורה הקדושה. מה זה, לא יאומן כי יסופר איזה דברים היו פה.

יהיו לך תפילין מהודרות!

אני זוכר שלבר מצוה שלי הלכתי אצלו, לאבא שלי לא היה כסף, קנה לי תפילין מבהמה דקה, קטנות. אני הלכתי לרב שרעבי, הרב אומר לי: מה יש לך בנייה? למה אתה עצוב? אמרתי לו: הביאו לי תפילין בהמה דקה, ואני רוצה מבהמה גסה. אני מראה אותם לרב, והוא אומר לי: אלה משובחות! קח

02-644-33-00

10 ש"ח

המבצע השבועי - בחנות הישיבה
(המבצע הינו לקוראי העלון ולשבוע בלבד)

מושיע ומגן
על חשיבות לימוד תורת הקבלה
בתוספת קונטרס הקדמת המרח"ו
מאת ראש הכולל הרב יוסף שמואלי שליט"א

30 ש"ח

תפילין דמארי עלמא
מעלת ושבת התפילין
כפראות נפלאות מדולי הדור מנהיג כתיבת התפילין:
וסדר כתיבתם על פי הסוד

סדר הכונות בכתיבת שם הוי"ה
כוונות קשירת הציצית

אני לימדתי את הרבנית לקרוא

למעשה, כל המחשבות שלו היו איך להביא את המשיח. זה היה המחשבות שלו. איך הוא לומד קבלה באיזה מסירות נפש, הוא לא היה מפסיק ללמוד. אצלו אין לנסוע מפה לפה. אם הייתי אומר לו: כבוד הרב, אני נוסע למירון. היה אומר לי: אתה רוצה לטייל? תשב ללמוד, מה אתה הולך כל הזמן. אבל לא היה אומר לי 'לא', כי היה יודע שאני לא יכול, אני צריך ללכת.

אבל הוא הלך לחברון, אני לא יודע אם הוא היה פעם במירון, אין תמונות שהוא במירון. כשהייתי פה כל הזמן, לא היו נוסעים למירון, אבל היה בחברון, ויש לו שמה תמונה מאד יפה. איך הוא מתפלל בחברון. וכל מה שהוא הלך לחברון זה בשביל הרבנית שתהיה שמחה. איך הוא היה מתנהג, איך הוא היה מדבר אליה, הוא אמר לנו: אני לימדתי אותה לכתוב. אני לימדתי אותה לקרוא. היא היתה בגיל 9 ואני התחתנתי איתה. לימדתי אותה הכל.

גם היה הרב משמח אותנו. איך הוא היה מקבל אנשים בשמחה הכי גדולה בעולם. בוא! ברוך הבא! תשב. היו אוכלים אצלו בבית בסעודה שלישית, ואנחנו היינו מפתחים לגשת. איך היה מקרב, משהו לא רגיל בעולם. הכל באהבה.

יש עוד הרבה הרבה מה לדבר, זכותו יגן עלינו ועליכם. כל הקהל הקדוש, נזכה בעז"ה בקרוב לאקמא שכונתא מעפרא, זכות התורה הקדושה יגן על כל הקהל הקדוש, כל אלה שמאזינים דרך הלוויין, דרך רדיו מורשת, דרך רדיו קול ברמה, דרך ערוץ 2000, רדיו דרום, והלומדים בעלון. מלכא דעלמא יברך יתכון, ויזכה יתכון, וזכות מורנו ורבונו רבי מרדכי שרעבי יגן עליכם אלף המגן, בכל אשר תפנו תשכילו ותצלחו, בחיים טובים ומאושרים, וכן יהי רצון ונאמר אמן.

אותם. אבל אני לא יכולתי, זה בער בי. אמרתי לו: של כבודו גם בהמה דקה? אמר לי: לא. גסה. אבל אתה יודע שלמור אביך אין כסף, למה אתה מצער אותו? זה לא שווה. אמרתי: טוב, לא אצער, יאללה. אמר לי הרב: בוא אני אפיס אותך, על חכם ציון ברכה - מה אתה אומר? אין כמותו. אני אומר לרב: זה צדיק גמור, גם לו אין כסף, התפילין שלו בהמה דקה, גם אתה - קח אותם ותשמח בהם. ותדע לך, שכאשר יהיה לאבא שלך כסף - הוא יקנה לך מבהמה גסה, אני אדבר איתו. טוב, אם הרב אומר לי, אני הולך שמח. באותו מעמד, אומר לי הרב: תדע לך, אבא שלך אין לו כסף אפילו לקנות לך את זה, אתה יודע מי קנה לך את זה? רבי אורי נורי - הוא קנה לך את התפילין.

אחרי שנה, אבא שלי הביא לי תפילין מהודרות, הכי טובות. מי כתב אותם? בדיוק כמו שאני רוצה - חכם משה טוויל, עם הבתים של גולבק, מה שהיה אז, שזה בתים טובות מאד. אבל הם היו של רבנו תם. הלכתי לרב, אמרתי לו: הביא לי רבנו תם. אמר לי: אמרתי לך שהוא יביא לך, מהיום תניח שני אלו ביחד, אז הייתי בגיל 14, ועד היום אני מניח אותם. כשהתחתנתי, אבא שלי החליף גם את התפילין של רש"י, אצלי זה כמו קמיע.

מהחצר הזו - יבוא המשיח

אף פעם לא היה כאן מחלוקות. הרב היה עושה הכי טוב בעולם. היה מלווה אותנו צעד צעד. וזה היה לנו זכות גדולה. זכותו גדולה להגן על כל עמו ישראל. תדעו לכם, הוא אמר לנו: מי לה' אלי! כי כשהוא היה זקן, היה קשה לו, כיון שהוא לא כ"כ תיפקד, ולבוא לפה, אנשים לא היו באים מספיק, הרבנית היתה בוכה, והוא בוכה, כי לא היו לו ילדים, והוא רוצה שיבואו אליו לבית. והוא גם אמר דבר שתמיד הייתי מתפלל איך הרב אומר דבר כזה, הוא אמר: מהחצר הזו שאתם רואים - מלך המשיח יבוא. תמיד לא הבנתי את זה. אבל כשאני רואה בימים נוראים, אני רואה בסוכות, אלף מכוונים, חמש מאות מכוונים נכנסים פה, חמש מאות ילד למטה ולמעלה, אני אומר: זה גאולה. אלו הזכויות שיביאו את המשיח. וכל זה עשה הרב שרעבי.

מעמד תפילה ותיקון חצות בקבר רחל אמנו לביטול גזירת הגיוס בראשות מורנו ראש הישיבה שליט"א

